

Ала когато видяха да се задават страшните обсадни машини, работен в Милано, когато зърнаха многохилядните Асенови пешаци, когато чуха тропота на куманската конница и дивия рев на варварите, обсадните гърци потръпнаха в грозно предчувствие. Да, те щяха да се дръжат с всички сили, до последната стрела, до последната троха ^{крав} крава. Но можеха ли да сторят нещо против тези страшни чудовища, които щяха да сринат стените им?

Невиждани, нечувани до тогава бяха огромните ^е арити, мусколи, плутеи, катапулти и балисти. Почти цели обковани с желязо, не досегаеми за гръцкия огън, по-високи от стените на крепостта. А подир тях следваха безброй коли с дърва и пръст, за запълване на рововете.

Българите изпълниха рововете, приближиха ариетите, които с движеха на колелета, към стените. Сто чифта ръце теглеха въжетата други тридесет блъснаха отзад - сред високи насърчителни викове - грамадните греди, които завършваха с железни блокове. Затрепераха ~~яките~~ ~~вдъжвящи~~ стени. Копачите почнаха да ги подриват, а двадесет метални машини взеха да хвърлят огромни камъни към бойниците. Майстори-технитари управляваха витлата и лостовете, като не даваха нито миг покой на защитниците. От страшните удари се затресе цялата околност. Големи отвори зейнаха в стените. Ала дружина зидари в крепостта издигаха през нощта това, което машините бяха съборили през деня. В това време фрушките технитари на Ансо дьо Найо, поправяха машините си от леките разрушения, които гръцкият огън им бе нанесъл. И още преди разсвет ^{нах} копачите ^{чрез} започваха ~~отново~~ работата си, защитени ~~от~~ малки подвижни колиби, направени от тухли и желязо, които помощниците им държаха винаги над тях.

Подемните машини издигаха площадки натъпкани с войскари, изсипваха ги връз бойниците и там започваше бран за живот и смърт в която обсадените губеха ценни сили - понеже нямаше кой да ги замени. Техните войскари бяха преброени. А нападателите нямаха чет